

VOJISLAV SEKELJ

djetinjstvo

O S V I T

Vojislav Sekelj

DJETINJSTVO

Pjesme

Vojislava Sekelja treba uvrstiti među izrazitije predstavnike subotičkih pisaca mlađe generacije.

Pisanjem se počeo baviti srazmjerno sasvim rano, istodobno drugujući sa električnom opremom u radionici, sa knjigom i sa stihom.

Prve pjesme, a potom prozu, objavljivao je dosad u »*Rukoveti*«, »*Subotičkim novinama*«, reviji »*Sada*« i drugim listovima i publikacijama.

Već sama ta okolnost da je ponikao iz radničke sredine i da je sam radnik, dala je *Sekelju* poeziji osebujuan ton i izraz.

U svakodnevnom sučeljavanju sa zbiljom, čije su osnovne značajke radne, a pomalo lišene vanjske ljepote kojoj tako često robuju mladi pjesnici, naročito početnici, *Vojislav Sekelj* je uspio da otkrije jedan dublji poetski smisao stvari, događaja i svijeta u kome se on kreće. Stoga mu je i misao britkija, izraz lapidarniji, a poanta često neobična, iznenadujuća.

U iskazivanju senzibiliteta, svog i svoje generacije, *Sekelj* je, usprkos tvrdo uhvaćenoj i transponovanoj realnosti, dovoljno poetičan da nas uhvati i ponese svojim stihom i svojom pjesmom.

Izdavačko odjeljenje časopisa

RUKOVET

VOJISLAV SEKELJ: DJETINJSTVO

BIBLIOTEKA »SUVREMENI PISCI«

UREĐUJE
REDAKCIONI ODBOR

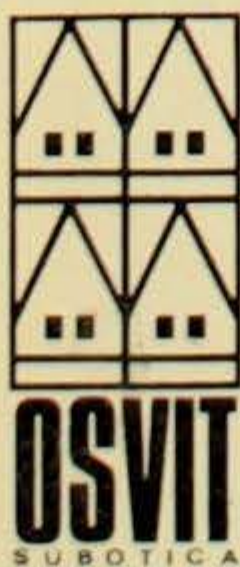
O S V I T

Izdavačko odjeljenje časopisa »Rukovet«

VOJISLAV SEKELJ

DJETINJSTVO

Pjesme

1972.

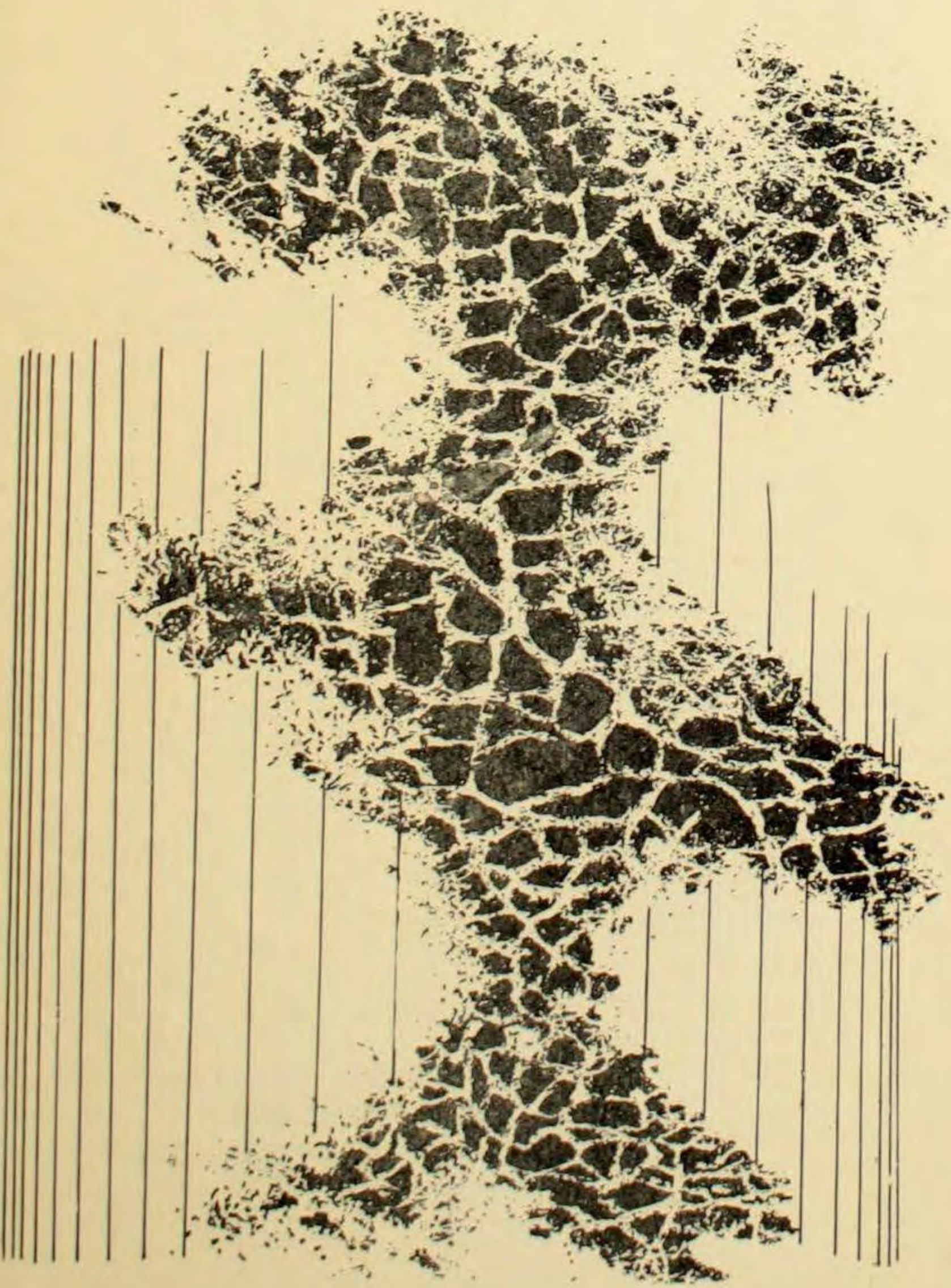
Naslovna stranica:

i

ilustracije:

ZOLTAN MADAR

MINIJATURE

ČA NIKO

**I ove godine
Kukuruzi klasično
U jesen žute,
A Vas, Vas nema,**

REZ

**Nožem
Nevješto rasporiš
Grudvu zemlje.
I pogledaš pažljivije
Vidjet ćeš psovku
U obliku koji je najbliži bogu.**

TREN

Prozebli članci vjetra
Kloparaju po napuštenoj kući.
Šišmiš mada slijep
Baci pogled na svoj džepni sat
Koji zakuca pa zanijemi.
Jutro odleprša.

STRPLJENJE

U napuštenoj limenki
Sêdi pacov sjedi.
Dok zubi vjetra glođu tamu
U limenki toploj
Pacov stari strpljivo sêdi.

HOD

Ukrućena svjetlost Jupitera
Ljenčari i čeka na lijevom brku
Nerasne mačke,
A mjesec veljača tek se nazire.

KRETANJE

Izložba pokreta
Mahanje ramenima
Ugriz u pukotinu
Neiskazani mozaik bola.

NEMOGUĆNOST

Tako bih rado
Odsjekao glavu
I stavio je vama
Među noge.
Ne!
Mogućnost kastracije.

IZNOVA

Dogodilo se ono sa nogama
Prvi put i tebi i meni.
I ćutao sam i ćutala si
A poslije ležali smo kao
Prevareni.
I pitala si.
»Konje streljaju, zar ne?«
Rekao sam.
Počet ćemo sve iznova.

TORZO

Dok mi se podaješ
Mislim torzo
Glasno kažem
Suknja

NOSTALGIJA

Noć
Dok u prozorima čipkane zavjese
Sramno trepere
Sa mržnjom među nogama
Stojiš na kiši
I po prvi put
Osjećaš toplinu prljavog doma

BEZ DNA

U čaši — vino.
Ne vidi se dno
Bože zar prebivati
Vlažan moraš u čaši.

RAZMAK

Između mene
I izmeta punog života
Rastojanja bivaju
Tanja.

OBALE

Između mene i žabe
Civilizacija
Puna žabokrečine
I obale smrdljive
Obale nevidljive.

PROSTRANSTVO

Ogromno je tvoje
Crvljevstvo
A lijep je tvoj raj
U molitvenicima
Ishlapjelih žena.

OSTATI OVDJE

I posta zemlja,
A gnjila misao
Među zvijezdama
Kruži kao vlažna magla
Što goni na kašalj
I ispljuvke vruće.
A ipak, ipak ovdje bih,
Ovdje bih.

SAN

**Mrtav — usnuti.
Ništa ne poželjeti
Samo sanjati.
Sanjati samo.**

IZMEĐU

Brišite me
I iz same mogućnosti postojanja
Hoću da budem
Pukotina između zemlje i neba
Sa vječnim ukusom sagorjele tišine

BEZ TRAGA

Iz žutih gaća
Moga životarenja
Ispale dvije noge
Stale u cipele
U svijet pošle
I njuše i traže
Parče ljudske kože
Đonove da pođone
Da u božijem bespuću
Ni slučajno trag ne
Ostave.

DRUKČIJE

I mada nekim unutrašnjim znanjem znam
Da na svijetu ne postoje sveta mjesta
Ipak
Kada ulazim u hram božiji
Ili odlazim u pisoar ili muzej ili
Drugačije oko srca
Gmile titraji iz mozga
Tog istog znanja

PROLAZNOST

Prolaze godine
Kao fekalije kanalizacijom
Tim remek-djelom neke stare civilizacije
Ostaje miris, a vremenom i on iščezne
U utrobi zemlje.
Prolaze godine i retki su trenuci
Kada svijet doživljavamo kao more mogućnosti
Mogućnost konja da postane pas
I ne razmišljamo o životu kao pandanu smrti
Prolaze godine
Kao sezonske ljubavi crva
Na hladnoj usni dole dublje pod zemljom
A mogućnost žute zemlje
Da postane ćup nokšir ili . . .

BITKA

Duboko sam svjestan
Da samo maleni dio mene putuje ništavilu
Hoću reći vječnosti
Onaj veći neizmjerniji dio biti
Nikada ni nije bio svjestan sebe
Niti je mirisao zakone vremena
Ti pobačaji mogućnosti
U istoj krvi u istom mesu
U ljigavoj borbi biti i ne — biti
U borbi ne za život i smrt
U jednoj borbi za malo drugačiju shvaćenost
Čine život podnošljivijim

SREĆA

Tog jutra
Kada se sunce borilo sa rapavim kašljem
Ove jadne ali po mnogo čemu jedine zemlje
istog onog jutra kada su kapi rose sazrevale
A trešnje pod prozorom bile rascvetane
Tog jutra nestrpljivo sam očekivao svoj dolazak na svijet
I mada mi je suđeno da dođem kao čovjek
Ja sam bio sretan

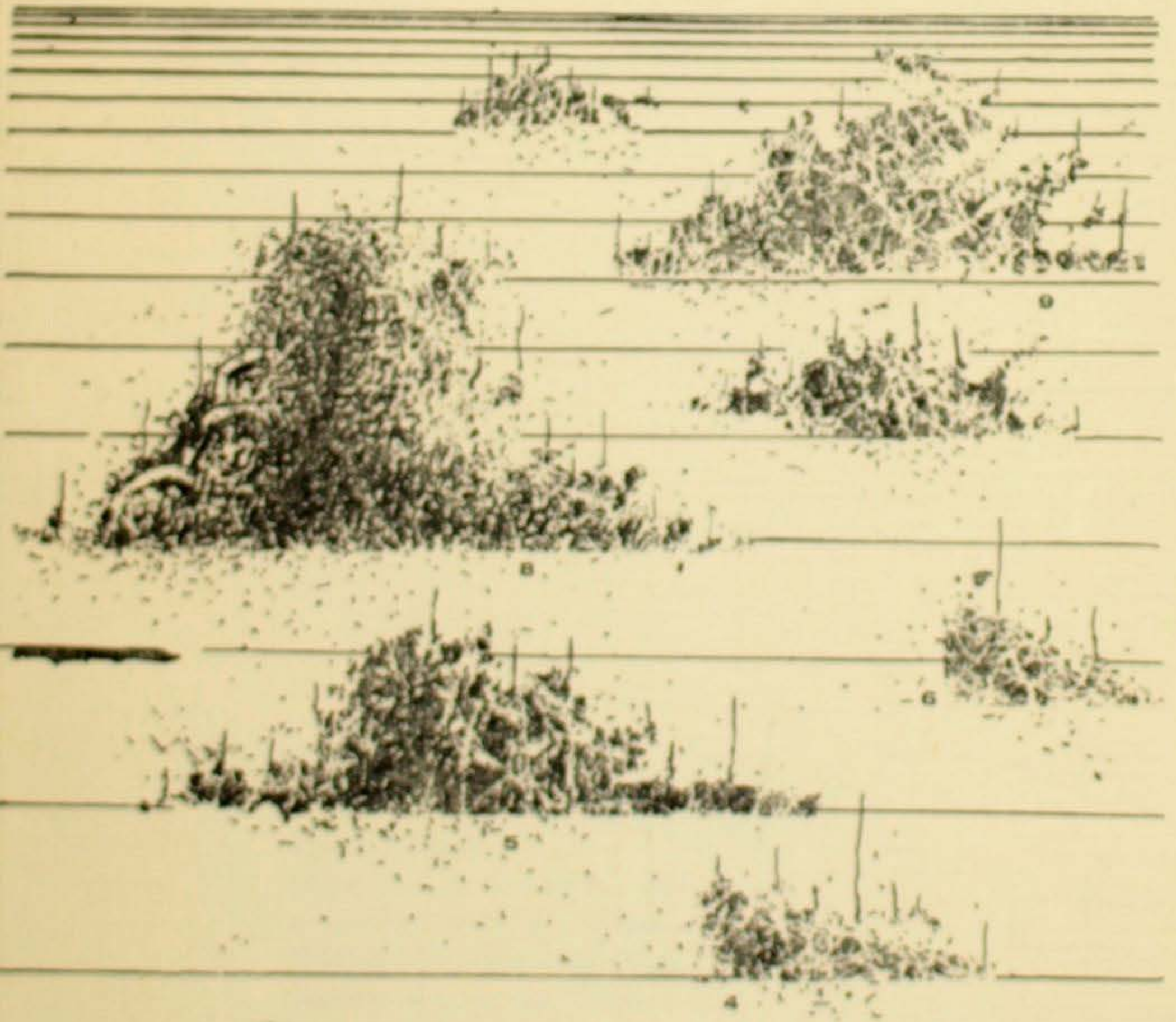
SMISAO

Odjek nagog tijela
Žene
Okružuje kosmičke praznine
A smisao boja
Izvire iz muzike

ZAŠTO

**U glavi kristalno svjetlucanje umorne misli
Zbog čega živjeti duže od sjenke
I kraće od smisla
U tijelu bljesak magnezijuma
I jedna žena kao granica nečega
Ta lijepa žena, kao život iza života**

DJETINJSTVO I

Mirjani

Najveće selo.
Popodne . . . sunce . . . ljeti . . .
U prašini sokaka vrabac.
Nečujno koračaju godine.
Debela hladovina duda.
Jedan gadžo
Ispružen između dva vremena.
Čovjek ravnodušno pita: tko ide?
Ravnica.
Pas podvlači rep.
Muškarac se obnavlja.
Ravnica opuštена
Doji slutnje, nedokučiva.

Ne znam

Dok sjećanje prirode
po plodnoj ravnici luta
traži li svrhu ploda
ili nove mogućnosti sjemena.

Slutim

samo blagi nagovještaj
trajanja djetinjstva u silaženju po prašini
ka skulpturi pomamnog krika

TRINAESTOGODIŠNJEG DJEČAKA U KRATKIM HLAČAMA

Ono što ste dali uzmite
ostaće dovoljno za modrinu čistih kajanja
nećemo klečati na pragu nove vatre

uzmite žar

nastavićemo piti vina

posle smrti.

O kako su strpljive šuplje dosade

Na putu u drugu nesamerljivost.

Život pod trepavicama — možda.

Horizonti čobanska zvona

Odjekuje užegla samoća svinjara.

Četiri nagluva točka
U mutavom milovanju puta
O prašini s prašinom u prašini.
Ranjavo djetinjstvo Bajnatom šeta
Kvočka nad glavom sjedi, kvoca.
Nijedan sokak metamorfoze toliko u sebi nema
RIJEKA BEZ SJENA
TIJELO BEZ DUHA

Obale djetinjstva
Senćansko groblje
I posljednje zbogom
Križ do križa
Ovdje leži i počiva . . .
A mi djeca —
Ovdje leži i reži
Putniče
Sve do prvog cjelova!
Egzotični ukus trava
Među nogama ponor i nada

Vlažne rupe žena
Tiho jeca ništa
Raka kopa nekog
Žuta zemlja
Moje spusti se tijelo — toplo je.
Kamenorezac i kamen i . . .
I ime i godina i mjesec i
Siđi dolje u skučenost sazvučja
Siđi samo u taj mrak nemrak.
Kapci čvornovato zatvoreni
Papci svrsishodno otegnuti.
Izgubljeno stado.
Dok usirena vatra pothranjuje korijenje
Čuje se blejanje.
 Čovjek je dobar
 Djeca njegova su zla
 Djeca naša zla
 Ponavljaju u koru
 Dok žvaču
 Sočni mrak izbavljenih stvari

Posluženi jednom u tisuću godina — pristojno
Činjenicom crno.
Ambrozijin salaš treperi
Hladna voda
Vino
Šunka
I pupuška
Sve đuture u jezero pamćenja
Žuč o ratu u . . .
Zabrinuti, istinski zabrinuti, za ishod
Nedjeljne utakmice drugorazrednog tima
Izveštaji su lažni
Poginulo ih je više
Punim ustima uvjeravate rumenog domaćina,
Dok se on križom kiti
 ta odrasla žena
 spava sa mržnjom
 među nogama
 nezgrapno nevina.

Zorom se budi
jesapi da je oplodena
razočarana sjenkom vjetra
htjela bi leći raskrečena.
A onda srednjim prstom
polako u zapečku strasti
itd. (i tako dalje)

Zemlja ravnicom natopljena
Ispira plodnu glad
Iz očiju žutih monotonija.
A prosjak konj (konji su postali prosjaci)
Uzdigao jogunasto rep
Do samog grla neba
I čeka vrijeme
A vrijeme zavučeno u jedan poveći zev
Miriše kožu ravnice
Vrijeme miriše.

VEŠTAČKO ĐUBRE NIJE PRAVO ĐUBRE
ALI JE ĐUBRE
BALJEZGAJU DVA GOVNETA

NA IVICI LUDILA
LJUBOMOROM OSUŠENA
SUNCEM OPIJENA.

Kada sam onomad u Đurđinu
Djevojčica pitala
Da li ujka svijet čeka čika Godoa
Ne, ne znam, ne
Možda ne
Bojeći se djetetu reći: da
Što bi ono učinilo sa mojim
Da, i rekoh, ne.
BILO JEDNOM JEDNO OPAC
Blijede sjenke u mraku plešu
Igru vatru-vodu
Rasporene kapi rose nariču
Ne čuje se tišina
Približuje se stravično
Krunisani uzrok kretanja
Hoće nešto da kaže oznojenim sjenkama
A one i dalje u stravičnom plesu potvrđuju tijelo

Izvor svjetlosti mraka uzimaju za dušu.
Tijelo, do pola šuplje, od pola prazno
u cjelini ispunjeno pukotinom oksidirane samoće.

Nema znoja i umornih ljudi

I uopće nema ljudi

MUŠKARAC I ŽENA

DA

JUTRO

NE

Samo gusti splet ulica

Suvo drvo i vrengija tužni mole

(A to je ova naša svakidašnja ravnica)

Za jedan svijet

Za jedan vrat

Za jednu molitvu.

A dan

Kada ćemo osjetiti

Opori ukus svojih sjenki.

Čopor pitomih knjiga.

Možda ni kičmene moždine

Možda nema.

Bezazlene elektrode u sivilu vijuga
Jedna tableta za vrijeme smrti.

SVIJET POČINJE

LAGANIM OBRTANJEM LJEPOTE

KOJA PRETHODI SUMAGLICI

To biste morali znati, istinski znati
Ili dok zemlja uzbudljivo lepršava kleči

Dao bi se naslutitit pakao

Po slučajnosti glazbe

Ili ti dolaziš

Proračunatim korakom

Tiho, da čuju praiskonski sni

Dolaziš u košaru

I nosiš sve što je na tebi

.
. .
. .
. .

Golotinja je ipak posebno doba.

Ljubav.

Jedan

lampaš

u budžaku

drema

salaš

vaške

šavolj ledene vode

i kestenjaste noge

koja je to vatra

čiji su to i gde je taj

žuljeviti kesten ljeti na nozi

najveće brdo u okolini

u alovu sunce nešto vruće klapi

Tavankut

slamne slike

žena posivjela za JOYCE pita

uzima zelenu knjigu čita

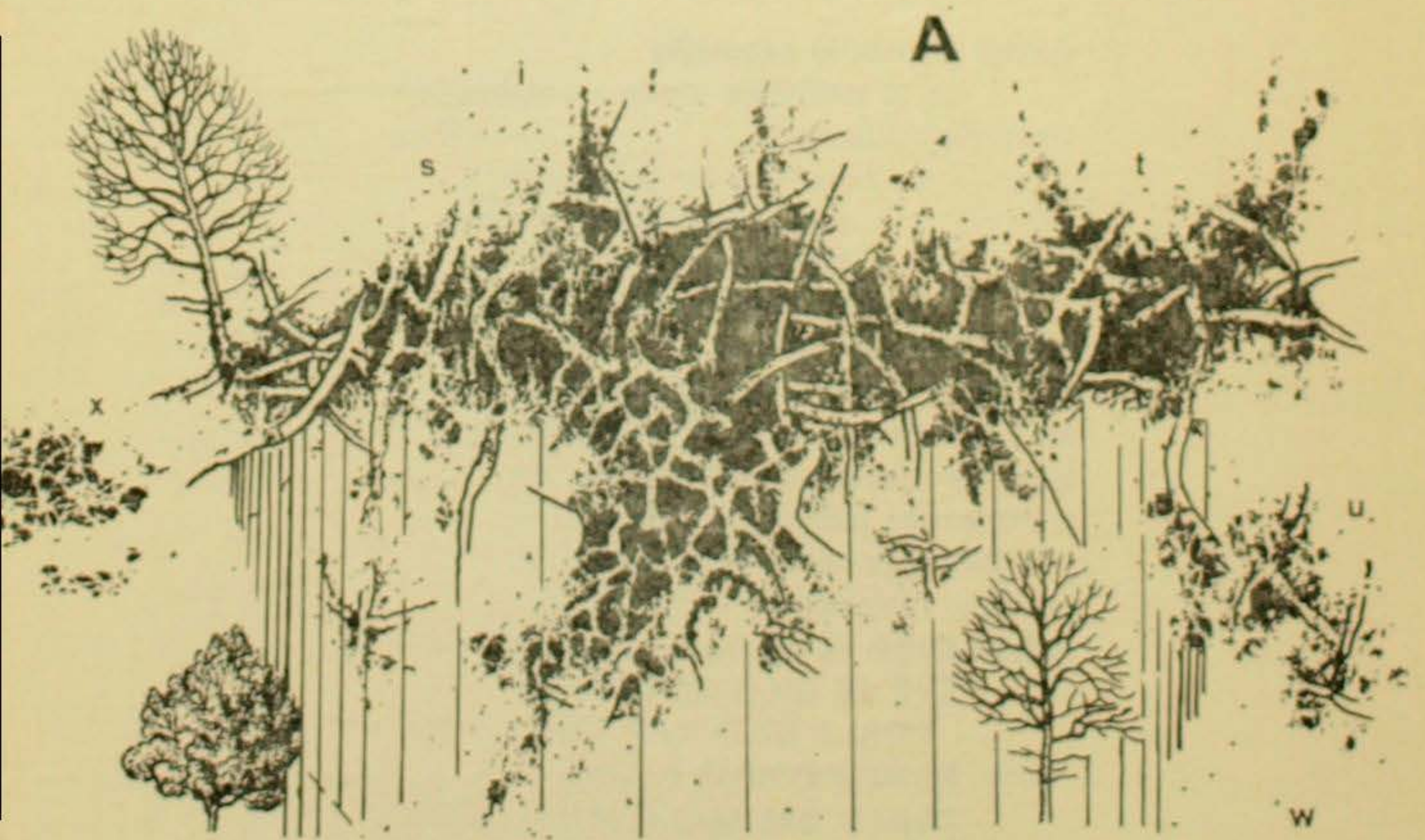
»a ipak je tako meko

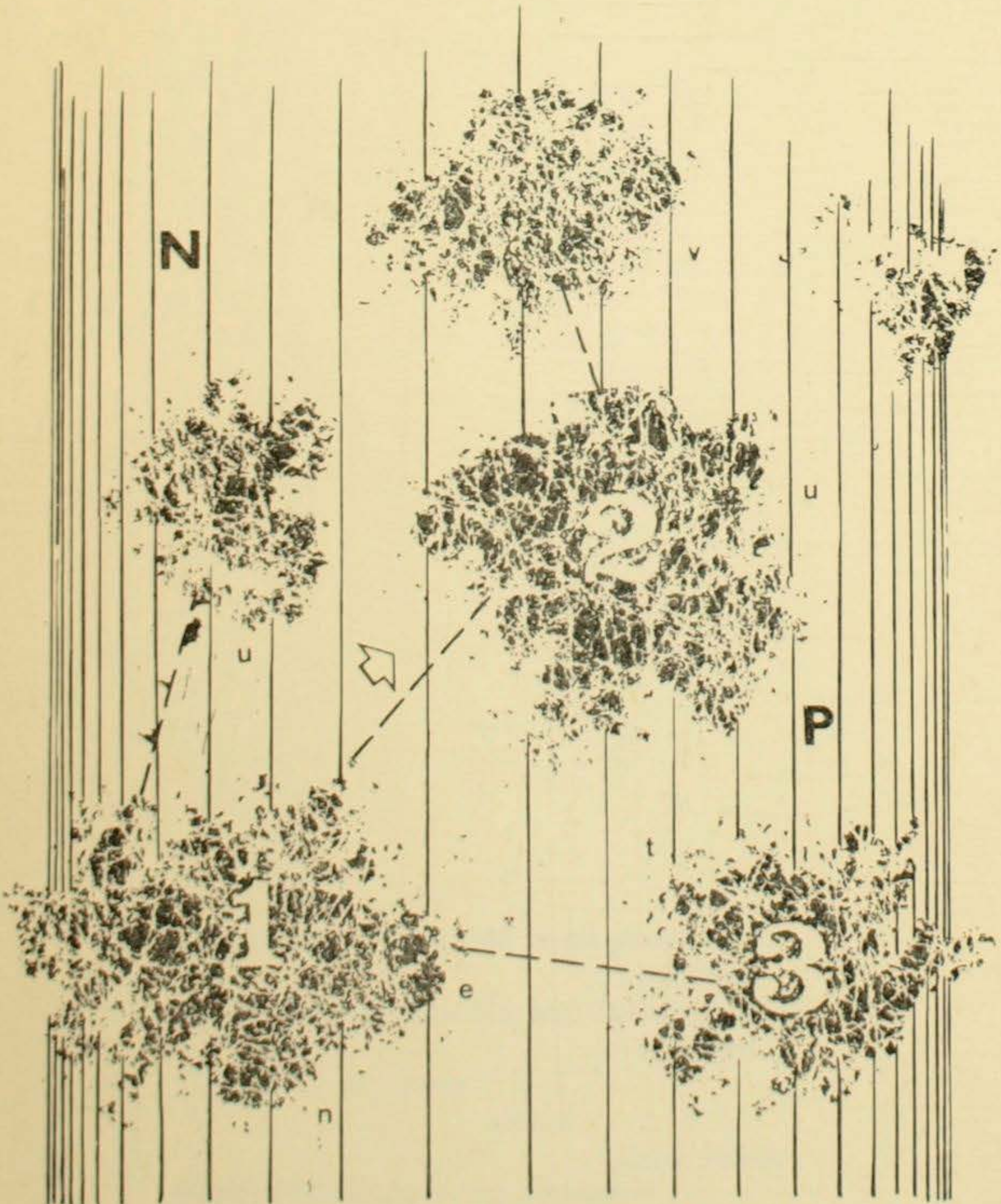
njenih šezdeset

formu pljuvački odrediše
to je prirodna stvar . . . strinu
provuče ruku, a ja
i da rekoh da hoću da«
Godine, godine, godine
Go-di-ne, godi, da
godine ne godi — da

idi do kraja reče ona
ispružen između dva vremena
sa plodnom prazninom u dubini
trajanje djetinjstva po prašini
u mutavom milovanju puti
poslije mi je rekla da o životu
i nije u Tavankutu

nakon dugih razmišljanja
SVE JE BILO ŽENA
I POŠLA BILO KAD
DA NAĐE BILO GDJE
ZAŠTO DALJE S ČIM
MI NISMO VIŠE DJECA
IZGUBLJENO JE IZGUBLJENO.

Bosa duša u tijelu luta nogu plamenih
Strnište.
Ovdje gdje je nekada bilo more prostire
se more
srž mora
kičma
kičma talasa
Praizvedba onog istog talasanja.
Lajtmotiv djelanja.

Popio je oblik.
Ostaše oštih rubova želje.
Posljednje uporište bedara.
Smijeh legura vremena.
Bijeli konji u pjeni i pacovi rumeno pečeni,
A tekla je tekla
Između kružne pile
I rutavog milovanja
Rijeka —
nosila
suvu granu
crnu vranu.
Nje više u smislu
Besadržajnog lutanja i traženja — nema,
Šutim, ne tražite od mene da šutim
Tekla je tekla
Između dvije šutnje zvijer
Mogla je i riječ
A ja hoću zvijer
Krvovremenu i nevinu.

Svijet traje u vremenu
Sporim ponavljanjem novoga.
Ne gazi

zelena

a bila si žuta zrela

ŽENA — TRAVA

U rasporenoj utrobi kamena
Koprcaju se tvoja i moja djeca
Trebalo samo oblik odsutnošću da dâš
I rodio bi se plamen
I bilo bi dovoljno svijetla
I bilo bi dovoljno
I bilo bi dovoljno mnogo razloga
DA SE IZMISLE NOVA RAZMIŠLJANJA
Šutim pustite da i dalje govorim
Strpljiv u zaboravu do tačke sjećanja
Koja obnavlja ljigava tijela
Ništa dovoljno vrijedno
Što bi bilo zaboravljeno
Ni lanjski snijeg ni . . .
(tri tačke).

Pjesnici —

Male apokalipse vjerovali su u krhotine

Novog prostora u sjenci čela.

Sutra ću biti čovjek u kratkim pantalonama.

Voljeti neko te

Misliti povremeno tebe.

Volio je skupljati neupotrebljive komadiće

neba. Otkidao je sa lica ružan smijeh ljudi, koje

je slučajno sretao u prolazu (on je iskreno

vjerovao u slučaj) i pravio od njih građevinu

sličnu sebi. A najviše je volio SKUPLJATI

SLINE. Najljepšu kolekciju slina video sam

upravo kod njega. I kada sam ga upitao — šta

sa njima — nevino je slegao ramenima i tiho

rekao, — zar ti se to nameće kao problem?

Čutao sam, a on je bio sretan, uživao

je u mojoj zbunjenosti.

Kasnije sam shvatio, da je pravi razlog

Ljubav prema slinama

odnos date stvarnosti i navike.

Svijet užasno bogat
Mi u invenciji smrtni
Konobari nemoćni
Grobari kad vole misli
Koliko se u rupu treba dubok spustiti
I da li će uspjeti dostojanstveno ženi
Ženi u ljubavi

sutra

ponovo

sutra

Cijeli jedan svijet nestaće
ponovo u utrobi
Žena u ljubavi

sutra

samo on što posjeduje obale
može biti dovoljno duboko
uporan u drhtanju
začet u mirovanju
SKORJELA MLADOST KRASTE
ČIR OCA OŽILJAK MAJKE

U oku danas zastava sutra
Vrijeme silazi niže
i ne znam za koga
Pepeo nije pepeo više
Ja čovjek izvan biti
Pomanjkanje mudrosti u času
Pokolebano vaše ništa
Kvant mene u bezimeno
Bez mene će poći.

Grobareva bremenita žena.

Između stomaka i rake

VRTLOG

I nežnozabrinuti otac

Sadi mrtvace

Jednom, pijan
pokušao je definirati život
on pun iskustva, on pun iskustva, on pun
zabacio glavu
zatvorio oči i poluglasno pijanom društvu
skresao

**ŽIVOT RUPA DO RUPE
A U SREDINI PONOVO RUPA**

a onda jedan ispičutura

I FLAŠA IMA RUPU

i tako ćelavi grobar

pijanom društvu

u sredini ponovo rupa

Čije je vino voda

U koru epruvete

O kojem stroju je ovdje riječ

I da li ima svrhe ponavljati

Nečije sunovrate.

Oglasi se crkva sv. Marka

Eto tako u meni sazrijeva onaj plodni talog

VAŠ

Ne želim reći da je život cjedilo —

izražen eksplicitno ON je samo jedan podesan

i moguć način da se nešto doživi — znači

jedan klin o koji se kače događaji.

Bože, što je to smiješno, jedan stariji

Gospodin potvrdi, slatko se nakašlja

i pomisli na kravaricu iz dana . . . a ti guzovi
i oni su prošli, samo tanki prsti i joj
krava i tele i krave
i kako je čovjek mogao postati čovjek
bez trunke vječnosti
a kraći od smisla.
Umire se sporije stari znatno brže
Odaje nas pamćenje

i ljubav

i rat

nov život

i rat

i ljubav

Tamo gde je nekoć bilo more
Sada je jutro veličine glave čiode
Nebo je prazno zahvaljujući nama
Prelomljeni zrak po sobi hramlje

traži nokšir.

Aplauz
Zavjesa se spušta treći put
Sedmi put
Sumnjive pobjede najavljuju trube,
dok sa bojišta dolazi čovjek obećanja,
u probušenim džepovima hlača (džepovi
moraju nužno biti probušeni za jednu
korisnu radnju) tri zarđala klina
dijalektike.
Popodne u istoj sobi
Ali sad sa polupraznim nokšiom.
Ništa se ne događa.
Igram partiju šaha sa gomilom poluprovodnika
lovac D5
smjelo protiv negativnih šupljina
dama D5
međuzalogaj
top D5
sintetička šnicla
dama D5

pomuzimo se

konj D5

venerin sok

skakač D5

. REMI

moglo bi se reći

No — šćućuren za šivaćom mašinom

u sobi sjedio je ON

I pješak sa C4

U BUDŽAKU KOSMOSA

njena dojka

NA STOLU

kiselo ovče mlijeko

i rasječene sudbine.

Vi ste lišće

Tako bi se moglo misliti

Moje golo viseće razočaranje

Mi smo

Samo jedan vid povratka trulih

Zimski stas zimogroznog proljeća

U tački početka
kraj je našao svoj svršetak
prdoglasno opisao oko upisanoga
kruga krug
zamišljeni prsten pun krvi
sramno je reći,

ali na ovom
mjestu ne želim plakati, stojim u kaljuži,
i suze bi mogle biti epopeja, kalim ih,
a jednom rasplinut će se očaj životinje
pokrivena u ocu prije rođenja sina.
Kako me je samo on u ukrućenom kompleksu
nosio i vruće u sluzavo stavljao . . .
LAŽ?! začet sam i nisam
ja sam samo jedan od mnogih što su došli
a posle ONOG to je i razumljivo. Razumljivo
do dna.

Mogu biti vidovit i reći — umrijet ću
Dedukcijom mogu dokazati
A raznim metodama može se pitati
JESTE LI VI SNAŠ LIZO KADGOD BILI VEĆ U GUJCI

A mnogi bez pitanja prođu
uredne matičarske knjige
onda — čija smo mi mora i moranja
U krmeljivoj kapi slutnje
Možda navika jutra.
Raširenih jedara razvijene lobanje plove
po ćelavoj ravnici
u susret novom moru ekstaza.

Sveci valjušak vam zapao u grlu
Ne kažem — samo ponavljam
Odrekli se žena
I jedno vrijeme zgusnuto šutjeli
A kada ste progovorili
Bili ste svijeti.
Muškarci su vam se klanjali
Kao talas, u moru na pučini
I iste kapi slinave lice stijeni

Govorite u ime onoga koga ste se odrekli
ISPLJUNITE VALJUŠAK
TO NIJE VAŠA HRANA

Čovjek je dobar
Djeca njegova su zla.
svijet

svijet

svijet

I zbilja nisam dostojan
Ali jednom već reci
TARANA TRI PUTA PODGREJANA
I ozdraviće bolest tvoja.
Sudbinu nosimo ispisanu na dlanovima
zar to nije neozbiljno i obična pišomanija
biti i odazivati se na ime
jesti
voljeti
čeprkati
voljeti
jesti
zanemariti ruke
ići redovito na konjske utrke
kladiti se na istog konja trezveno

otvarati neposlata pisma
podnošljivo diviti se čudnoj darovitosti
velikoj moći odlučivanja
ako sam vas prevario
nisam vas prevario
ako vas nisam prevario
prevareni ste
mislim da sam jednom negde napisao
SVIJET POČINJE
LAGANIM OBRTANJEM LJEPOTE
KOJA PRETHODI IZMAGLICI
na kraju bih još dodao
SVIREPA JE LJEPOTA
A DOVOLJAN JE SAMO POLUPOGLED
DA SE SHVATI
SMISAO ČIN I SLAST
STVARANJA
I NUŽNOST CRVA.

BIJELEŠKA O PISCU

VOJISLAV SEKELJ rođen je 1946. godine u Subotici, gdje završava osnovnu školu, a potom Željezničko-industrijsku školu.

Jedno vrijeme radi kao visokokvalificirani radnik u poduzeću »Elektroremont«, ali uporedo s poslom studira na subotičkoj Višoj tehničkoj školi, elektrotehnički smjer, te postaje pogonski inženjer.

Sada radi kao nastavnik praktične obuke u Željezničko-industrijskoj školi.

Poeziju piše već duže vrijeme.

Prve stihove objavio je u časopisu za književnost, umjetnost i društvena pitanja »Rukovet«.

Pjesme su mu tiskane i u drugim listovima i časopisima, kao što su »Subotičke novine«, »Sada« i drugi.

Sem stihova piše i prozu.

S A D R Ž A J

MINIJATURE	Strana
Ča Niko — — — — — — — — — —	7
Rez — — — — — — — — — —	8
Tren — — — — — — — — — —	9
Strpljenje — — — — — — — — — —	10
Hod — — — — — — — — — —	11
Kretanje — — — — — — — — — —	12
Nemogućnost — — — — — — — — — —	13
Iznova — — — — — — — — — —	14
Torzo — — — — — — — — — —	15
Nostalgija — — — — — — — — — —	16
Bez dna — — — — — — — — — —	17
Razmak — — — — — — — — — —	18
Obale — — — — — — — — — —	19
Prostranstvo — — — — — — — — — —	20
Ostati ovdje — — — — — — — — — —	21
San — — — — — — — — — —	22
Između — — — — — — — — — —	23
Bez traga — — — — — — — — — —	24
Drukčije — — — — — — — — — —	25
Prolaznost — — — — — — — — — —	26
Bitka — — — — — — — — — —	27
Sreća — — — — — — — — — —	28
Smisao — — — — — — — — — —	29
Zašto — — — — — — — — — —	30
DJETINJSTVO	
Djetinjstvo I — — — — — — — — — —	33
Djetinjstvo II — — — — — — — — — —	47
Bilješka o piscu — — — — — — — — — —	61

Vojislav Sekelj
DJETINJSTVO

Izdavač:
OSVIT

Korektor:
PETAR VUKOV

Za izdavača:
LAZAR MERKOVIĆ

Štampa
Grafički zavod »Panonija«
Subotica, 1973.

OSVIT

Izdavačko odjeljenje časopisa
RUKOVET

zkrh.org.rs

